

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/73/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514010020
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2514010020.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci proti obžalovanému M. U. a spol., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods.1 písm. a/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaných M. U., E. V., Y. T. a prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 13.6.2016, č. k. 1T/7/2014-2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.1.2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania okresného prokurátora, obžalovaných M. U., nar. X.X.XXXX, E. V., nar. XX.X.XXXX a Y. T., nar. X.X.XXXX z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Okresný súd Piešťany rozsudkom zo dňa 13.6.2016, č. k. 1T/7/2014-2018 rozhodol tak, že uznal obžalovaných M. U., nar. XX.XX.XXXX v W., E. V., nar. XX.XX.XXXX v M. a Y. T., nar. XX.XX.XXXX v M. za vinných, že

od presne nezisteného času až do 07.05 hod. dňa 18.08.2012 v T., na ulici L., v rodinnom dome č. XXXX/X a v priestoroch k nemu patriacich, obžalovaný M. U. pre seba zadovážil a prechovával predmety slúžiace k výrobe omamných a psychotropných látok a prekurzorov, a to jednošpirálový elektrický varič, 2 ks elektrických mixérov zn. Zelmer na miešanie a drvenie, digitálne magnetické miešadlo s ohrevom na miešanie látok, rôzne typy varných sklenených nádob, sklenený laboratórny teplomer, digitálnu váhu zn. Cosmos, filtre, injekčné striekačky, kávovarové filtre a rôzne chemické látky ako červený fosfor, kyselinu chlór vodíkovú, hydroxid sodný, kyselinu fosforečnú, jód, toluén, kyselinu citrónovú, kapsule mastenca s E vitamínom a iné, ako i návod určený na nedovolenú výrobu metamfetamínu a následne pomocou týchto vecí, po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obžalovanými E. V. a Y. T. od presne nezisteného času až do 07:05 hod. dňa 18.08.2012 v T. na ulici L., v rodinnom dome č. XXXX/X a v priestoroch k nemu patriacich vyrábali zo zadovážených prekurzorov v uvedenom rodinnom dome omamné, psychotropné látky a prekurzory za účelom ich užívania a tiež aj ďalšieho predaja, pričom takto sa obžalovaní E. V. a Y. T. podieľali na výrobe metamfetamínu a obžalovaný M. U. prechovával :

I. v igelitovej Tesco taške (ozn. ako stopa č. 2) celkovo 4391 ks tabliet s hmotnosťou 1686,09 g s obsahom účinnej látky efedrínu alebo pseudoefedrínu s priemernou koncentráciou 17,8 % hmotnostných, z ktorého by sa dalo extrakciou získať 300,124 g efedrínu alebo pseudoefedrínu, čo predstavuje pri cene najmenej 1 euro za gram efedrínu hodnotu najmenej 300,124 eur,

II. vo vrecku s tlakovým uzáverom (ozn. ako stopa č. 9) celkovo 15 ks tabliet s hmotnosťou 3,414 g s obsahom účinnej látky mCPP a metamfetamínu s priemernou koncentráciou 16,8 % hmotnostných, čo predstavuje pri cene najmenej 3 eurá za tabletu hodnotu najmenej 45,- eur,

III. v 2 ks plastových vreckách (ozn. ako stopa č. 11) efedrín alebo pseudoefedrín s celkovou hmotnosťou 316,85 g a s obsahom účinnej látky efedrínu alebo pseudoefedrínu s priemernou koncentráciou 65,1 % hmotnostných, čo predstavuje pri cene najmenej 1 euro za gram efedrínu hodnotu najmenej 316,85 eur,

IV. v plastovej nádobe „Lando“ (ozn. ako stopa č. 81) amfetamín s hmotnosťou 68,587 g priemerným zastúpením účinnej látky 62,2 % hmotnostných amfetamínu, čo predstavuje pri cene najmenej 6 eur za gram amfetamínu v mieste a čase čo najbližšom skutku celkovú hodnotu 411,52 eur,

V. v zaváraninovom pohári (ozn. ako stopa č. 88) rozpustený metamfetamín o hmotnosti 1,074 g s koncentráciou 2,1% hmotnostných, čo predstavuje pri cene 20 eur až 55 eur za gram metamfetamínu v mieste a čase skutku hodnotu najmenej 21,48 eur,

VI. v igelitovom vrecku (ozn. ako stopa č. 14) heroín s prímiesou kofeínu a paracetamolu s hmotnosťou 5,445 g, čo predstavuje pri cene 25 eur až 50 eur za gram heroínu v miesta a čase skutku hodnotu najmenej 136,13 eur,

ktoré všetky veci a stopy boli nájdené počas domovej prehliadky vykonanej dňa 18.08.2012 na základe príkazu Okresného súdu v Piešťanoch, sp. zn. OS-PN-V-15-1/2012-OUS-Ntt zo dňa 17.08.2012, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok, pseudoefedrín je v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 331/2005 Z. z. o orgánoch štátnej správy vo veciach drogových prekurzorov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zaradený medzi určené látky kategórie 1, heroín (diacetylmorfín) je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok, m-CPP je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok, morfín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok,

teda obžalovaní M. U., E. V., Y. T. spoločným konaním neoprávnene vyrobili psychotropnú látku a obžalovaný M. U. aj neoprávnene zadovážal a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropné látky a prekurzor,

čím spáchali obžalovaní M. U., E. V., Y. T. zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno a/, Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, a obžalovaný M. U. aj zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona.

Za to boli odsúdení:

Obžalovaný M. U. podľa § 172 odsek 1 Trestného zákona, § 36 písm. n), § 38 ods. 3 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 odsek 2 písmeno b), odsek 4 Trestného zákona sa pre výkon trestu zaraďuje do ústavu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 83 ods. 1 písmeno g) Trestného zákona súd mu ukladá zhabanie vecí a to: oválna kovová tácka - stopa č. 3, 3x kovová lyžička - stopa č. 3(c), 18, 21, kovová vidlička - stopa č. 3, modrá znečistená sklenená nádoba - stopa č. 7, 2x misa z jánskeho skla - stopa č. 13, 16, časopis „PC revue, jún 2012“ - stopa č. 15, jednošpirálový elektrický varič - stopa č. 20, 2 ks elektrické mixéry „Zelmer“ - stopa č. 31, prázdny čierny ruksak „Adidas“ - stopa č. 32, červený batoh „Pall Mall“ - stopa č. 33, 3x digitálna váha - stopa č. 34, 39, 47, plastová odmerná nádoba objemu 1 liter - stopa č. 41, plastový lievik - stopa č. 41, varná banka objemu 4 litre - stopa č. 42, magnetické miešadlo s ohrevom „MM1 - Laboratorní přístroje Praha“ - stopa č. 43, plastová lyžička - stopa č. 49, kuchynský nôž s drevenou rúčkou dlhý 28,5 cm - stopa č. 49, príborový nôž dlhý 20,3 cm - stopa č. 49, keramický tanier - stopa č. 49, kovová čepeľ s orezávacím nožom - stopa č. 49, príborový nôž - stopa č. 51, Erlenmayerova banka objemu 250 ml - stopa č. 52, plastová miska - stopa č. 53, keramický tanier - stopa č. 54, kuchynská váha „Cosmos“ s plastovou miskou - stopa č. 59, laboratórny teplomer dlhý 30 cm - stopa č. 78, sklenený pohár - stopa č. 85, sklenený pohár 0,5 l (pivný) - stopa č. 86, sklenený pohár objemu 0,3 l - stopa č. 82, použité kávovarové filtre - stopa č. 40, gumená hadica - stopa č. 49, kukla - stopa č. 23, chirurgická rukavica - stopa č. 25, papierový respirátor - stopa č. 44.

Obžalovaný E. V. podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písmeno a) Trestného zákona sa pre výkon trestu zaraďuje do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Trestného zákona sú mu ukladá ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Obžalovaný Y. T. podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písmeno j), § 37 písmeno h), § 38 odsek 2, § 41 odsek 2, § 42 odsek 1 Trestného zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písmeno a) Trestného zákona sa pre výkon trestu zaraďuje do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zrušuje výrok o treste odňatia slobody v

trvaní 5 (päť) mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov v trestnom rozkaze Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/68/2013 zo dňa 10.04.2013, právoplatnom 10.04.2013. Zrušujú sa aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd mu ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 73 ods. 2 písmeno a) Trestného zákona sa mu ukladá ochranná psychiatrická liečba ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podali bezprostredne po jeho vyhlásení odvolanie všetci obžalovaní a to proti výrokom o vine a o trestoch, ako i prokurátor proti výrokom o vine a o trestoch vo vzťahu k všetkým trom obžalovaným, v ich neprospech.

Prokurátor svoju sťažnosť odôvodnil tým, že rozsudok vo výroku o vine ako aj vo výroku o treste vo vzťahu ku všetkým obžalovaným považuje za nezákonný.

S poukazom na vykonané dokazovanie tak v prípravnom konaní, ako i na hlavnom pojednávaní, v intenciách hodnotenia dôkazov jednotlivo ako aj v ich vzájomnom súhrne je dôvodné uznať obžalovaných za vinných zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno a), písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno e) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a teda právna kvalifikácia spáchaného trestného činu súdom s ohľadom na zmenenú časť skutkovej vety v bode IV. predmetného rozsudku je nesprávna.

Obžalovaní sú zo spáchania skutku (teda uvedeného obzvlášť závažného zločinu podľa prokurátora usvedčovaní výpoveďou spoluobvineného Y. T., ako aj výpoveďami svedkov C. V., K. Y., E. S., R. Y., R. V., Y. L., domovou prehliadkou vykonanou dňa 18.08.2012, závermi znaleckých posudkov Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava, ako aj znalcov z odboru zdravotníctvo, vyčíslením hodnoty omamných, psychotropných látok a prekurzorov, správou Štátneho ústavu pre kontrolu liečiv ako aj ďalšími listinnými dôkazmi zabezpečenými v rámci prípravného konania a tiež vykonanými na hlavnom pojednávaní. Z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, že obrana E. V. v tom smere, že veci sa dotkol iba náhodne, resp. veci držal iba z dôvodu, aby ich preskúmal sa javí ako účelová, v snahe zbaviť sa zodpovednosti za spáchanie skutku tak, ako mu je kladené za vinu.

Prokurátor ďalej obšírne poukazyval na obsah výpovedí jednotlivých obvinených a svedkov, pričom podľa jeho názoru vyhodnotením všetkých zadovážených dôkazov podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku, ako aj zohľadnením rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.10.2011. sp. zn. 2Tdo/32/2011 má za to, že spáchanie trestnej činnosti v zmysle obžaloby bolo všetkým obvineným dostatočne preukázané.

Prokurátor poukázal i na Výročnú správu o stave drogovej problematiky v Slovenskej republike za rok 2013, ktorá sa nachádza v súdnom spise a ktorá bola oboznámená na hlavnom pojednávaní dňa 19.01.2015, pričom aj napriek skutočnosti, že sa jedná o správu predloženú súdu v inom trestnom konaní, je nepochybné, že údaje v nej majú všeobecne aplikovateľný charakter.

Národné monitorovacie centrum pre drogy, ktoré je národným zastúpením decentralizovanej európskej agentúry - Európskeho monitorovacieho centra pre drogy a drogovú závislosť (EMCDDA), a ktoré koná z poverenia vlády Slovenskej republiky ako zástupca Slovenskej republiky a je oprávnené poskytovať výmenu oficiálnych informácií o drogách vyžadovaných EMCDDA, uvádza vo Výročnej správe o stave drogovej problematiky v Slovenskej republike za rok 2013, že amfetamín s priemernou koncentráciou 59.8 % sa v roku 2012 na čiernom trhu predával za cenu 50 Eur/gram. Aj z uvedeného vyplýva jednoznačne odôvodnenosť právnej kvalifikácie spáchaného skutku podľa § 172 odsek 2 písmeno e) Trestného zákona. Bod IV. skutkovej vety uvedenej v rozsudku je teda s ohľadom na celkovú hodnotu amfetamínu s hmotnosťou 68.587 g nesprávny, je dôsledkom nesprávnej právnej kvalifikácie spáchaného skutku, kedy pri existencii objektívne zistiteľnej hodnoty amfetamínu v čase spáchania trestného činu je nevyhnutné túto zohľadniť. Ohľadom na uvedené preto celková hodnota amfetamínu s hmotnosťou 68.587 g s priemerným zastúpením účinnej látky 62.2 % hmotnostných predstavuje sumu najmenej vo výške 3429,35 Eur a nie sumu 411.52 Eur, ako sa uvádza v bode IV. výroku o vine napadnutého rozsudku a teda čin bol spáchaný s ohľadom na ustanovenie § 125 odsek 1 Trestného zákona vo väčšom rozsahu.

K vyčísleniu hodnoty amfetamínu tak, ako to bolo modifikované v skutkovej vete na hlavnom pojednávaní dňa 19.01.2015, je potrebné uviesť, že jeho cena 30 až 50 Eur za 1 gram bola ustálená aj na základe správy Národnej kriminálnej agentúry zo dňa 18.09.2013, a to za obdobie prvého až tretieho štvrtroka

2013, ktoré obdobie je najbližšie k spáchaniu skutku, za ktoré podľa svedeckých výpovedí nie je známa jeho cena na čiernom trhu. Vo výročnej správe o stave drogovej problematiky v Slovenskej republike pre rok 2012 nie je uvedená cena amfetamínu. Čo sa týka výročnej správy Európskeho monitorovacieho centra pre drogy a drogovú závislosť o stave drogovej problematiky v Európe z roku 2012, kde je uvedená hodnota amfetamínu 6 - 41 Eur za gram, je zrejme, že ide o hodnotu drogy za rok 2011 a na celom území Európy, v rámci ktorej sú zohľadnené aj veľké záchyty drogy v rozsahu niekoľkých kilogramov. Primárnym zdrojom údajov do výročnej správy sú údaje Národnej protidrogovej jednotky, ktorá má detailnejšie informácie o cenách. Z tohto dôvodu je potrebné považovať ustálenie hodnoty amfetamínu v rozsahu 30 až 50 Eur za 1 gram, s ohľadom na vyššie uvedené za najpresnejšiu a pre páchatel'a predmetného skutku za najpriaznivejšiu. Je preto relevantné upraviť skutkovú vetu podľa modifikácie prokurátora na hlavnom pojednávaní dňa 19.01.2015 v bode IV. so zohľadnením sumy 30 Eur za 1 gram amfetamínu, ktorá sa javí pre páchatel'a najpriaznivejšou. V intenciách vyššie uvedeného so zohľadnením trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 172 odsek 2 Trestného zákona sú teda aj tresty uložené obžalovaným nezákonné.

S ohľadom na všetky skutočnosti je podľa prokurátora dôvodné uložiť obžalovaným po zistení a určení konkrétnych poľahčujúcich. resp. priťažujúcich okolností trest odňatia slobody v zákonom určenej trestnej sadzbe vyplývajúcej zo správnej právnej kvalifikácie spáchaného skutku (teda obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno a), písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno e) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Trestného zákona) ako aj so zohľadnením § 38 Trestného zákona, prípadne popri treste odňatia slobody aj iný trest, ktorého uloženie je odôvodnené spáchanou trestnou činnosťou.

Pri správnej kvalifikácii skutku ako obzvlášť závažného zločinu je následne opodstatnené zaradenie obžalovaných pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia tak, ako to predpokladá ustanovenie § 48 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona a zároveň je odôvodnené aj uloženie ochranného dohľadu každému z obžalovaných podľa § 76 odsek 1 Trestného zákona. Prokurátor navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a odvolacím súdom rozhodnúť o vine a treste pre obžalovaných.

Obhajca obžalovaného Y. T. v odôvodnení odvolania uviedol, že odvolanie je zamerané iba vo vzťahu k výroku o treste. Obžalovaný nemá podstatné námietky k vyhodnoteniu dôkazov vo vzťahu k výroku o vine. Súd nepostupoval správne, ak obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona podľa zásad na ukládanie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, s následným použitím zrušujúceho výroku vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu v Trnave a to z dôvodu, že opomenul, že obžalovaný sa osvedčil v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody uloženému trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 10.04.2013, sp.zn. OT/68/2013. Osvedčenie sa v skúšobnej dobe má v zmysle § 50 ods. 4 s poukazom na § 419 ods.3 Trestného zákona a najmä s použitím ustanovenia § 42 ods. 3 Trestného zákona charakter, že sa na páchatel'a hľadí ako keby nebol odsúdený. Vzhľadom na osvedčenie mal súd postupovať podľa § 42 ods. 3 Trestného zákona podľa ktorého sa ustanovenie o ukladaní súhrnného trestu nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí ako keby nebol odsúdený. Ustanovenie o súhrnnom treste pri ukladaní trestu obžalovanému nemalo byť použité a obžalovanému by sa pri nepoužití súhrnného trestu ukladal a uložil nepochybne nižší trest odňatia slobody, nakoľko by sa nezvyšovala horná hranica trestu odňatia slobody a súd by sa pohyboval v inej trestnej sadzbe. Priťažujúca okolnosť, že spáchal viac trestných činov u obžalovaného daná nie je, a preto nemala byť použitá. Podľa názoru obhajoby súd mal obžalovanému uložiť trest odňatia slobody iba podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona a ako poľahčujúca okolnosť malo byť posúdené aj to, že sa obžalovaný priznal a oľutoval.

Následne pri pomere poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona sa mal ukladať obžalovanému trest za zníženej hornej hranice o jednu tretinu s použitím § 38 ods. 8 Trestného zákona. Pri takto určenej upravenej hornej hranici trestnej sadzby, ktorá je po úprave 7 rokov a 6 mesiacov je zrejme, že súd by v sadzbe 3 roky až 7 rokov a 6 mesiacov ukladal trest za podstatne rozdielných podmienok, keďže horná hranica je len 7 rokov a 6 mesiacov, a potom je trest uložený obvinenému vo výmere 4 roky pri takto upravenej sadzbe trestom nad jednu polovicu trestnej sadzby, čo je vzhľadom na osobu obvineného a mieru jeho zavinenia a všetky okolnosti, ktoré aj súd vzhliadol u obžalovaného trestom neprimeraným. Súd mal za to, u obžalovaného postačuje trest na spodnej dolnej hranici, a preto aj pri upravenej sadzbe by mal byť trest na spodnej hranici, teda pod polovicou čo znamená na úrovni 3 roky a nie viac ako 3 roky a 4 mesiace.

Súd uznal obžalovaného za vinného len za výroku 9 gramov pervitínu, výlučne pre svoju konzumáciu a nie pre účely konzumácie inej osoby, a teda uvedený pervitín nebol nikdy určený pre distribúciu. Z uvedeného dôvodu mal súd posúdiť výrobu síce z hľadiska právnej kvalifikácie vo vzťahu k rozsahu činu ako § 172 ods.1 Trestného zákon, ale pre účely ukladania trestu obžalovanému ju mal posúdiť ako výrobu, ktorá nebola nikdy určená na distribúciu, a preto s prihliadnutím na osobu obžalovaného (znalecké skúmanie z psychiatrie) mal súd uložiť obžalovanému trest odňatia slobody na úplne spodnej hranici 3 rokov (resp. aj použiť mimoriadne zníženie), ale vzhľadom na to, že obžalovaný bol vo väzbe tri roky bolo na mieste ukladať trest odňatia slobody 3 roky (tzv. trest „vysedený väzbou“). Obhajoba navrhla napadnutý rozsudok vo vzťahu k tomuto obžalovanému zrušiť vo výroku o treste a uložiť mu trest v trvaní 3 roky a pre výkon trestu ho zaradiť do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obhajca obžalovaného E. V. v odvolaní poukázal na to, že s predmetnou drogovou činnosťou nemá nič spoločné. Obžaloba opiera svoje tvrdenie o spolupáchateľstve len na základe DNA stôp, ktoré sa našli na zaistených predmetoch. Ide o dôkaz, ktorý nepreukazuje spáchanie skutku tak, ako sa mu kladie za vinu. Nikdy nevyrobil, nekúpil, nepredal, nevymenil, nezadovážil a neprechovával spolu s M. U. a toľž nie v jeho nehnuteľnostiach žiadnu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor vo väčšom rozsahu. Existencia DNA stôp sama o sebe nepreukazuje bez akýchkoľvek pochybnosti, že skutok, kladený mu za vinu, spáchal. Samotné trestné stíhanie bolo postavené na nesprávnej právnej kvalifikácii, ktorú namietali všetky strany s výnimkou prokuratúry a súdu do zmeny zákonného senátu. V tomto smere je nutné zdôrazniť, že podstatná je právna kvalifikácia skutku, ktorý sa obvinenému kladie za vinu, t.j. aký trestný čin polícia (či prokuratúra) v skutku vidí, pričom znaky tohto trestného činu musia taktiež vyplývať z vykonaného dokazovania. Právna kvalifikácia skutku musí vyplývať z vykonaného dokazovania a nie naopak, že najskôr sa umelo určí právna kvalifikácia (t. j. aký trestný čin mal obvinený spáchať) a potom sa tejto právnej kvalifikácii prispôsobuje dokazovanie. Zo žiadneho priameho dôkazu proti obžalovanému nevyplýva jeho trestnoprávna zodpovednosť za skutok, za ktorý bol neprímerane odsúdený, odhládnuť, avšak neignorujúci čas jeho spáchania až po jeho zadržanie. Obžalovaný ma za to, že do 13.06.2016 došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní k zámernému nadkvalifikovaniu skutku, zo strany súdu k zámernému a neprímeranému odsúdeniu.

Súd vyhodnotil preukázanie viny obžalovaného svedkami, z ktorých žiaden nevedel o tejto trestnej veci nič, ďalší sú drogovu závislí a v neposlednom rade podľa súdu ho z trestnej činnosti usvedčuje spoluobžalovaný, ktorý trpí paranoickou schyzofréniou. Súd mal postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo, nakoľko nebola preukázaná relevantným spôsobom vina za skutok kladený mu za vinu. Právna kvalifikácia je tohto času, po rozhodnutí súdu správna, avšak neustále popiera a namieta vinu za skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, nakoľko nebolo prokuratúrou preukázané, že naplnil skutkovú podstatu trestného činu podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona ako i z tohto nepreukázania viny namieta i trest, ktorý, i v prípade uznania za vinného (bez akýchkoľvek pochyb, čo nie je možné) je neprímeraný, keďže bol raz súdne trestaný, avšak sa na neho hľadí, akoby trestaný nebol a uložený trest 5 rokov, pri domnienke prvopáchateľa, je bližšie k stredu rozsahu trestnej sadzby, než k dolnej hranici trestnej sadzby. V súlade s vyššie uvedeným, navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu čo do viny a trestu k jeho osobe zrušil a oslobodil ho spod obžaloby.

Obžalovaný M. U. prostredníctvom svojho obhajcu v odôvodnení podaného odvolania uviedol, že pokiaľ ide o výrok o vine, napadnutý rozsudok obsahuje vo výrokovvej časti údaj, že obžalovaný M. U. sa dopustil dvoch zločinov, konkrétne podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a zároveň a aj podľa § 172 ods. 1 písm. c) písm. d) Tr. zák. Takáto právna kvalifikácia skutku je nesprávna, navyše skutková veta vo výrokovvej časti neobsahuje popis konania obžalovaného, ktorým by si zadovážil prekurzor, uvádzané časti neobsahuje popis konania obžalovaného, ktorým by si zadovážil prekurzor, uvádzané ako zadovážené obžalovaným M. U. sú v skutkovvej vete len predmety potrebné na výrobu prekurzora. V čom sa konanie obžalovaného odlišuje od konania ďalších obžalovaných v tomto smere, nie je obhajobe jasné a rozsudok je vo výrokovvej časti nezrozumiteľný.

Pokiaľ ide o výrok o treste, uvádza, že pri prevahe poľahčujúcich okolností sa znižuje horná hranica trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. o jednu tretinu, čo znamená, že v danom prípade, podľa priznania prevahy poľahčujúcich okolností súdom, je trestnou sadzbou rozpätie 3 roky až 7 rokov 8 mesiacov. Druh, kombináciu a intenzitu trestu musí súd v každom konkrétnom prípade určiť tak, by zodpovedal všetkým osobitostiam prípadu (zásada individualizácie trestu). Súčasne je potrebné riadiť sa so všetkou dôslednosťou pravidlami pre ukladanie trestov, aby rozhodnutie súdu nebolo ľubovoľné a nekontrolovateľné (zásada zákonnosti trestu). Z uvedeného vyplýva, že je nevyhnutné

dodržať všetky kritéria individualizácie trestu podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., aby bol trest primeraný a spravodlivý. V danej veci dolná hranica trestnej sadzby umožňuje uložiť aj trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu. V prvom rade aj súd mal uvažovať nad touto možnosťou a keď ju vylúčil, potom nad nepodmienečným trestom odňatia slobody, ale na dolnej hranici trestnej sadzby, potom na strednej až nakoniec mohol uvažovať o hranici hornej, ak by dospel k záveru, že nižší trest odňatia slobody nepostačuje na splnenie účelu trestu. Súd uvažoval hneď o hranici hornej, nezohľadnil dostatočným spôsobom výrazný význam poľahčujúcej okolnosti u obžalovaného a zároveň precenil význam iných, než základných znakov skutkovej podstaty trestného činu. Súd najmä nezohľadnil pri uvažovaní o treste rozsah činu, pretože hodnotu drogy ustálil na sume 1 231,- Euro, teda do právnej kvalifikácie podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty chýba viac ako raz toľko, čím obhajoba odôvodňuje neopodstatnenosť ukladania trestu na hornej hranici trestnej sadzby aj z pohľadu rozsahu činu. Súd zvyrazňuje skutočnosť, že obžalovaný mal v dome vybavenie na výrobu metamfetamínu a na zaistené množstvo prekurzora, pričom však neskúmal v priebehu konania to, či prekurzor na výrobu metamfetamínu zabezpečil obžalovaný M. U. alebo nie, pre takýto záver chýba opora v procesne vykonanom dokazovaní. Obhajoba má preto za to, že súd neposúdil v súlade so zákonom kritéria pre ukladanie trestu, čo súd viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu o treste obžalovaného. Naviac súd pravdepodobne vychádzal z toho, že sa obžalovaný dopustil dvoch zločinov a trest ukladal s ohľadom na takýto záver. V tomto je rozhodnutie celkom nepreskúmateľné. Obžalovaný sa domnieva, že v jeho prípade postačuje aj uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby. V tomto smere poukazuje na predchádzajúce rozhodnutie Okresného súdu Piešťany I T/7/2014-1373 zo dňa 16.3.2015, kde súd uvažoval o uložení trestu na dolnej hranici trestnej sadzby, pričom zmena právnej kvalifikácie na posudzovanie okolností, kde v rámci trestnej sadzby sa má uložiť trest, nemá tak závažný význam, o trestnej sadzbe za trestný čin rozhoduje zákonodarca. Súd, ktorý v rámci trestnej sadzby rozhoduje si podľa vlastných kritérií nemôže prispôbovať trest tomu, že sa nepodarilo páchatela odsúdiť v trestnej sadzbe, pre ktorú bol obžalovaný. Naopak, prečo nie je možné pri ukladaní trestu odňatia slobody prihliadnuť na to, že v prípade správnej právnej kvalifikácie skutku, by sa obžalovaný mal možnosť priznať a žiadať uzatvorenie dohody o vine a treste, čo by mu významne znížilo trest odňatia slobody a mal by aj ďalšiu poľahčujúcu okolnosť. Obhajca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Piešťany zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Neskôr obhajca doplnil podané odvolanie a uviedol, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku vyslovuje záver, že tabletky Cirrus sú prekurzorom, hoci v skutočnosti ide o liečivo na humánne použitie, a teda nie sú prekurzorom, ani omamnou látkou, psychotropnou látkou a ani jedom. V prílohe predložil rozhodnutie Súdneho dvora k tejto otázke, pričom v tejto časti nie je možné obžalovaných uznať vinnými z trestného činu podľa § 172 Tr. zák. a vychádzať z toho, koľko efedrinu sa dá z tabliet získať. Ide pritom o Uznesenie súdneho dvora zo dňa 2. marca 2017 vo veci č. C-497/16.

Obhajoba ďalej namieta, že súd prvého stupňa povolil na jednom z hlavných pojednávaní substitučné zastúpenie obhajcu Y. T. JUDr. Tibora Timára obhajcom JUDr. Jurajom Gavalcom, a to napriek tomu, že išlo o konflikt záujmov, čím bolo porušené právo obžalovaného na obhajobu zásadným spôsobom. Y. T. sa čiastočne vyvíňoval zo spáchania skutku už vo svojej prvej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 27.5.2014 aj na úkor obžalovaného (U.) a obžalovaného E. V.. Ide tu o jednoznačný konflikt záujmov medzi nimi a súd takúto situáciu nemal pripustiť. Z uvedeného dôvodu je celé ďalšie konanie Okresného súdu Piešťany, vykonané po predmetnom hlavnom pojednávaní tiež postihnuté vadou nezákonnosti, pretože sa od tohto hlavného pojednávania odvíja. Konania hlavných pojednávaní na seba nadväzujú a z tohto pohľadu preto napáda aj všetky nasledujúce pokračovania hlavných pojednávaní, lebo sú postihnuté rovnakou vadou. Súd mi svojím postupom uprel právo na obhajobu zásadným spôsobom, jeho konanie nie je zákonné a spravodlivé. Súd rozhoduje rozsudkom, odsudzujúci rozsudok musí obsahovať aj výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú svoj podklad vo výroku o vine. Na Okresnom súde Piešťany obžalovaný požiadal o zahľadnenie odsúdenia, jeho žiadosťou sa súd odmietol zaoberať, hoci tak urobiť mal. Konanie na Okresnom súde Piešťany prebieha pod č.k. 1Nt/13/2015. Podľa obhajoby takto Okresný súd Piešťany uprel ústavné právo obžalovaného na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces, podľa ktorých musí byť rovnaká pozornosť venovaná súdom aj otázkam, ktoré majú vplyv na opatrenia alebo sankcie majúce podklad v rozhodnutí, ktoré nebolo vydané, hoci vydané malo byť. Rozhodnutie o zahladení odsúdenia má významný vplyv na rozhodovanie súdu o treste v tejto veci, na jeho výšku a zaradenie do ústavu na výkon trestu podľa stupňa jeho stráženia. Súd v tomto konaní by mal vyčkať na rozhodnutie Okresného súdu Piešťany vo veci č.k. 1Nt/13/2015. Okresný súd Piešťany uložil obžalovanému neprimerane vysoký trest odňatia slobody, hoci sa snažil dosiahnuť legitímny cieľ, teda správnu právnu kvalifikáciu. Právny názor súdu druhého stupňa bol zhodný a vyslovil právny záver, ktorý

súd prvého stupňa nerešpektoval a snažil sa spolu s obžalobou na udržanie právnej kvalifikácie uvedenej v obžalobe. Súd prvého stupňa neurčil ani po vykonanom dokazovaní správne výšku hodnoty látok uvedených v rozsudku. Súd z efedrínu a tabliet Cirrus vypočítal teoretický metamfetamín, ktorý sa nedal zo zadržaných látok podľa výsledkov dokazovania ani vyrobiť a zaoberal sa otázkou hodnoty efedrínu na čiernom trhu a hodnotou tabliet Cirrus, čo je právne nezmyselné. Nesprávna právna kvalifikácia nadhodnotením ceny zaistených stôp obžalobou vyvolala neprimerane dlhé konanie, neprimerané tresty. Nesprávna právna kvalifikácia obžalovanému nedovolila pokúsiť sa vyriešiť vec dohodou o vine a treste alebo uznaním viny pred súdom, pričom pri správnej právnej kvalifikácii by tak urobil. Napriek tomu, že sa nepriznal k nesprávnej právnej kvalifikácii, za situácie, že sa táto východisková situácia zmenila keď sa ho súd pýtal na vyhlásenie, nie je možné nepriznať mu poľahčujúcu okolnosť priznania, pretože mu to nebolo ani umožnené. Poukázal pritom na nepomer medzi jeho trestom a trestami, ktoré súd uložil jeho spoluobžalovaným.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaní a prokurátor ako oprávnené osoby, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal napadnuté výroky prvostupňového súdu a zistil, že žiadne z odvolaní nie je dôvodné.

K odvolaniu prokurátora

Prokurátor vo svojom odvolaní namieta nesprávnosť skutkových zistení, ktoré sa týkajú určenia okruhu osôb, ktoré sa mali dopustiť konania, ktoré je v napadnutom rozsudku prisudzované iba obžalovanému M. U., ako i hodnoty amfetamínu uvedeného vo výroku napadnutého rozsudku, v skutkovej vete pod bodom IV.

Nesprávne určenie hodnoty amfetamínu (bod IV. rozsudku) malo, podľa prokuratúry za následok i nesprávnu právnu kvalifikáciu konania popísaného v tejto časti skutkovej vety.

Odvolací súd je toho názoru, že prvostupňový súd vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu. Obžalovaným T. a V. bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že, spoločne s obžalovaným U., vyrobili alebo sa podieľali na výrobe metamfetamínu v rozsahu ako je uvedené v tomto rozsudku. Z dôkazov, ktoré vo svojom odvolaní vymenúva prokurátor nevyplýva, v miere potrebnej na uznanie viny, že by psychotropné látky a prekurzor zadovážili a prechovávali v byte obžalovaného U. aj obžalovaní T. a V.. Takéto zadováženie a prechovávanie je možné logicky predpokladať a ponúka sa ako jedna z možných verzii spáchania skutku. Vykonané dôkazy však neposkytujú o takejto verzii dostatočnú mieru istoty, aby to mohlo byť dané týmto obžalovaným za vinu.

Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu

jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané. Z pohľadu rozsahu bolo dokazovanie vykonané v dostatočnom rozsahu, ktorý poskytuje spoľahlivý podklad pre zákonné rozhodnutie.

V hodnotení vykonaného dokazovania nenašiel odvolací súd zásadné nedostatky. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v odvolacom konaní nemôže odvolací súd sám rozhodnúť rozsudkom podľa § 322 <. ods. 1 Tr. por., keď sám nevykoná žiadne dôkazy. Nemôže tiež meniť skutkový stav zistený súdom prvého stupňa len na základe toho, že inak hodnotí dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa. V takom prípade musí vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Aj keď odvolací súd sám nevykoná žiadne nové dôkazy, ani neopakuje dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa, môže dôjsť k záveru, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú nejasné, neúplné, alebo vzbudzujú pochybnosť o svojej správnosti. Odvolací súd môže v takom prípade vytknúť chyby pri hodnotení dôkazov, ktorých sa podľa jeho názoru dopustil súd prvého stupňa (nelogickosť záverov, opomenutie niektorých okolností a pod.), nie je však oprávnený dávať mu záväzné pokyny, k akým záverom má dôjsť pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ani na to, aké celkové skutkové zistenia má urobiť. Je oprávnený iba na to, dať súdu prvého stupňa záväzné pokyny znova vykonať dôkazy, alebo vykonať nové dôkazy podľa § 327 <. Tr. por. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, číslo judikátu je R.č. 57/1984). Žiadnu z uvedených chýb hodnotenia dôkazov odvolací súd nenašiel.

Odvolací súd poukazuje na zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

S poukazom na uvedené odvolací súd považuje napadnutý rozsudok za zákonný a povahu oslobodzujúceho rozsudku v plnom súlade so zásadou „in dubio pro reo“, ktorý záver nedokázu spochybniť ani skutočnosti uvádzané prokurátorom v jeho odvolaní vzhľadom na vyššie uvedené závery odvolacieho súdu. Obranu obžalovaného V., ktorú prokurátor nazýva účelovou, nemožno ignorovať, nakoľko reálne prichádza do úvahy a vytvára alternatívu k tvrdeniam ponúkaným prokurátorom. Aplikácia vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR na prejednávaný prípad nie je možná, pretože vždy treba vychádzať z konkrétnej dôkaznej situácie, ktorá je v tomto prípade iná ako pri citovanom rozhodnutí NS SR.

Preto postupoval okresný súd správne keď uvedené konanie obom obžalovaným nezohľadnil a uznal ich vinným iba zo skutku, ktorý im bol bezpečne preukázaný, t.j. z výroby psychotropnej látky.

Pokiaľ ide o vyčíslenie prekurzora uvedeného v bode IV. skutkovej vety, postupoval okresný súd správne. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že všeobecné súdy, pri určovaní ceny omamných a psychotropných látok, alebo prekurzorov, v súvislosti s konaním, ktoré je právne kvalifikované podľa ustanovení § 172 Trestného zákona, vychádzajú pri stanovení hodnoty týchto látok, z ceny, za ktorú sa tieto predávajú v čase a mieste spáchania trestného činu. Vychádzajú pritom z informácií, ktoré zbierajú a zhromažďujú príslušné orgány Policajného zboru Slovenskej republiky, ktoré sú takouto činnosťou zo zákona poverené. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že uvedeným spôsobom nebola zo strany orgánov polície zisťovaná cena amfetamínu v období, kedy malo dôjsť k spáchaniu trestného činu, t. j. v roku 2012. Najbližším obdobím, za ktoré bola cena tejto látky zisťovaná policajnými orgánmi bol 1. až 3. štvrtrok roku 2013. Za obdobie roku 2012 mal okresný súd k dispozícii správu európskeho monitorovacieho centra pre drogy a pre drogovú závislosť. Okresný súd mal teda možnosť zistiť hodnotu uvedeného prekurzora v čase, keď došlo k spáchaniu trestného činu dvomi spôsobmi. Jednak zo správy európskeho pollitrová si od centra pre drogy a drogovú závislosť, ktoré obsahovalo cenou uvedeného prekurzora v roku 2012, ktorá sa pohybovala F v rozpätí 6 až 31 euro za gram. Druhou

možnosťou bolo vychádzať zo správy národnej kriminálnej agentúry, ktorá zmapovala cenu uvedeného prekurzora v neskoršom období vo výške 30 až 50 euro za 1 gram. Podľa názoru Krajského súdu si Okresný súd by bral správnu možnosť, keď vychádzal z uvedenej správy európskeho monitorovacieho centra pre drogy a drogovú závislosť, pretože z tohto dôkazu bolo možné objektívnejším spôsobom zistiť dcérou prekurzora v uvedenom období. Nie menej dôležitým je aj argument, že pokiaľ súd mal možnosť vychádzať z dvoch rozdielných dôkazov, z ktorých jeden bol pre obžalovaného priaznivejší, bolo povinnosťou súdu vychádzať z tohto pre obžalovaného priaznivejšieho dôkazu. Preto považuje Krajský súd postup Okresného súdu, pri ktorom určil hodnotu tohto prekurzora na sumu 411,52 euro spôsobom, ktorý je popísaný na strane 20 písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku, za správny a zákonný.

Krajský súd sa v plnej miere stotožňuje i s argumentáciou, ktorá sa týka hodnoty nájdených drog, respektíve prekurzorov uvedených v ostatných bodoch v skutkovej vete napadnutého rozsudku tak, ako je uvedená v na strane 19 a 20 písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku. Vzhľadom na vecnú správnosť a úplnosť argumentácie prvostupňového súdu, odvolací súd na túto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku poukazuje, bez potreby jeho opakovania.

Pri správne zistenej hodnote látok zahrnutých pod právnu kvalifikáciu podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, vo vzťahu k jednotlivým obžalovaným, Je teda nedôvodná je odvolacia námietka prokuratúry, na základe ktorej tento odvolateľ požaduje právne posúdenie konanie obžalovaných v zmysle ustanovenia § k § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, s poukazom na ustanovenie § 125 ods. 1 Trestného zákona.

K odvolaniu obžalovaného Y. T.

Odvolanie obžalovaného je sústredené na rozhodnutie o treste, konkrétne na nesprávne použitie ustanovení Trestného zákona, ktoré upravujú ukladanie súhrnného trestu, ako i nesprávne použitie ustanovení §§ 36, 37 a 38 Trestného zákona. Podľa obhajoby je výsledkom nesprávnej aplikácie uvedených hmotnoprávných ustanovení, nesprávne rozhodnutie o výške trestu pre obžalovaného.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré sa týka výroku o treste pre obžalovaného Y. T. vyplýva, že prvostupňový súd bral do úvahy, že menovaný obžalovaný bol doposiaľ 1-krát súdne trestaný a to trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, č. k. OT/68/2013 zo dňa 10.04.2013, právoplatným toho istého dňa, pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, kedy mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 30 mesiacov. Obžalovaný bol doposiaľ 7-krát priestupkovo prejednávaný, naposledy v roku 2013. Z hodnotenia Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov je hodnotený kladne.

Z príslušnej časti napadnutého rozsudku ďalej vyplýva, že trest mu súd ukladal trest podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, zohľadňujúc jednu poľahčujúcu okolnosť, že doposiaľ nebol súdom trestaný § 36 písm. j/, jednu priťažujúcu okolnosť, že spáchal viacero skutkov - § 37 písm. h/, s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona, uložil mu súhrnný trest odňatia slobody ukladaného v sadzbe 3 roky až 10 rokov, a to v trvaní 4 roky. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/68/2013 zo dňa 10.04.2013 právoplatný 10.04.2013 čo do výroku o treste. Zrušili sa aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad. Keďže týmto trestným rozkazom bol obžalovanému uložený i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 30 mesiacov, súd mu v súlade s ustanovením § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 30 mesiacov. Pri výmere trestu prvostupňový súd prihliadol na skutočnosť, že Y. T. sa podieľal na výrobe metamfetamínu, kde miera závažnosti tohto konania je pomerne vysoká prihliadnuc na skutočnosť, že bol priamo výrobcom drogy, pričom pri výmere trestu zohľadnil vo vzťahu k osobe páchatela aj jeho psychickú poruchu. Súd však u obžalovaného nepristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu podľa § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, hoci spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti a súčasne mu aj ukladá ochranné liečenie, avšak súd má za to, že trestom kratšieho trvania ochranu spoločnosti pri tak závažnej forme spáchaného zločinu nemožno dosiahnuť. Práve výroba psychotropných látok na rozdiel len od ich distribúcie predstavuje závažnejšiu formu konania, kde ani pretrhanie distribútorskej siete, nezabezpečí dostatočnú ochranu spoločnosti, keďže páchatel pozná výrobný postup psychotropnej látky.

Z aktuálneho odpisu registra trestov obžalovaného nevyplýva obhajobou tvrdená skutočnosť, že odsúdenie Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod spisovou značkou OT/68/2013 bolo obžalovanému zahladené. Nie je preto namieste ani úvaha o znížení hornej hranice trestnej sadzby, pri odlišnom posúdení pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností od toho, ako to urobil prvostupňový

súd v napadnutom rozsudku. Uloženie súhrnného trestu odňatia slobody je v konečnom dôsledku pre obžalovaného priaznivejšie, ako uloženie samostatného trestu.

Ďalšia úvaha obhajoby o tom, aký trest by pripadal pre obžalovaného do úvahy, keby bola horná hranica zistenej trestnej sadzby znížená o jednu tretinu, vychádza iba z domniek a predpokladov obhajoby, ktoré však nie je možné brať do úvahy v rámci odvolacieho prieskumu napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o samotnú výšku uloženého trestu odňatia slobody (bez ohľadu na správnosť vyššie uvedených odvolacích námietok), odvolací súd uvádza, že uvedené úvahy prvostupňového súdu, ktoré ho viedli k určeniu trestu vo výmere 4 roky, považuje odvolací súd za legitímne a vecne správne. Nemožno súhlasiť s názorom obhajcu obžalovaného, že nebezpečnosť protiprávneho konania obžalovaného je znížená tým, že predmetnú drogu mal vyrábať iba pre vlastnú potrebu a že nebola určená na ďalšiu distribúciu. Nedovolená výroba psychotropnej látky s tak závažným spoločenským dosahom jednak na osobu jej užívateľa, ako i na jeho užšie i širšie okolie, v ktorom žije a spoločensky sa uplatňuje, predstavuje vážnu hrozbu, ktorú je potrebné sankcionovať spôsobom, ako to urobil prvostupňový súd. Takto uložený trest spĺňa v rovnakej miere i funkciu tzv. generálnej prevencie a má pôsobiť výchovným spôsobom aj vo vzťahu k ostatným členom spoločnosti.

K odvolaniu obžalovaného E. V.

Odvolanie obžalovaného smeruje jednak proti výroku o vine, ako i proti výroku o treste. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta, že s predmetnou drogovou trestnou činnosťou nemá nič spoločné, odvolací súd uvádza, že spáchanie skutku tak, ako je vymedzený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku je obžalovanému v dostatočnej miere preukázané.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, obžalovaný svojím konaním naplnil skutkovú podstatu zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods.1 písm. a) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Vina obžalovaného bola ustálená z viacerých dôkazov, najmä z výpovede spoluobžalovaného Y. T., ako i z ďalších nepriamych dôkazov, ktoré v príslušnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza prvostupňový súd. Ide pritom o kombináciu dôkazov rôznej povahy, ktoré v súhrne dostatočným spôsobom preukazujú, že obžalovaný sa dopustil trestnoprávneho konania, pre ktoré bol uznaný za vinného a to v rozsahu ako to zistil prvostupňový súd (teda v rozsahu výroby asi 9 gramov metamfetamínu). Pri hodnotení dôkazov, ktoré boli posudzované najmä vo svojej vzájomnej súvislosti, nevznikla situácia, kedy by reálne existovala pochybnosť, odôvodňujúca použitie zásady „in dubio pro reo“.

Odvolacie námietky obžalovaného čiastočne kopírujú jeho obranu, ktorú už uplatnil v prvostupňovom konaní a s ktorou sa správnym spôsobom vysporiadal okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia - ide najmä o zistenie prítomnosti DNA profilu na veciach, ktoré boli nájdené na mieste spáchania trestného činu. Odvolací súd preto na tomto mieste odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, bez potreby jeho opakovania.

Ďalšie úvahy odvolateľa, ktoré sa týkajú nezákonnosti postupu orgánov prípravného konania pri „nadkvalifikovaní“ stíhanej trestnej činnosti, nemajú žiadny vecný dopad na správnosť a zákonnosť napadnutých výrokov. Pre správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia nemá priamy vplyv skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní pôvodne kvalifikovali konanie obžalovaného podľa prísnejších ustanovení Trestného zákona, v porovnaní s výrokom o treste napadnutého rozsudku. Miera poznania všetkých skutkových okolností, ktoré majú priamy vplyv na určenie právnej kvalifikácie je prirodzené rozdielna v prípravnom konaní a v štádiu konania pred súdom.

Pokiaľ ide o výšku trestu odňatia slobody, ktorá bola obžalovanému uložená, túto považuje odvolací súd rovnako za správnu a zákonnú. Trest bol obžalovanému uložený v rámci trestnej sadzby uvedenej v príslušných ustanoveniach Trestného zákona, ktorá bola zo strany prvostupňového súdu aj správne zistená. Pri ukladaní trestu prvostupňový súd vychádzal z toho, že E. V. sa podieľal na výrobe metamfetamínu, kde miera závažnosti tohto konania je pomerne vysoká prihliadnuc na skutočnosť, že bol priamo výrobcom drogy. K tomuto odvolací súd dodáva, že výška uloženého trestu je odôvodňovaná i postojom obžalovaného k jeho trestnej činnosti, ktorý je v zásade odmietavý a nepreukazuje, že by si obžalovaný uvedomoval nebezpečnosť svojho protiprávneho konania pre spoločnosť. Uloženie trestu v kratšej výmere by nezodpovedal naplneniu toho účelu trestu, ktorý sleduje takzvanú individuálnu prevenciu, teda vytvorenie podmienok na výchovu obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život. V tejto súvislosti zohráva úlohu i skutočnosť, že v prípade obžalovaného nešlo celkom zrejme o prvý kontakt s užívaním omamných a psychotropných látok, o v čom svedčí i znalecky zistená závislosť obžalovaného od psychoaktívnych látok.

K odvolaniu obžalovaného M. U.

K prvej odvolacej námietke obžalovaného, ktorá sa týka výroku o vine a ktorá vytyka napadnutému rozsudku nesprávny výrok o tom, že obžalovaný sa mal dopustiť splácania dvoch zločinov, odvolací súd uvádza, že z formulácie skutkovej a právnej vety napadnutého rozsudku takýto záver nevyplýva. Je jednoznačné, že obžalovanému sa kladie za vinu výroba, zadováženie a prechovávanie po akúkoľvek dobu psychotropnej látky a prekurzora, čo potom odôvodňuje právnu kvalifikáciu zločinu podľa ustanovení § 172 ods. 1 písm. a), písm. c), písm. d) Trestného zákona, spáchaného sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Formulácia napadnutých výrokov nespôsobuje ich nezrozumiteľnosť a ani nezákonnosť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku v príslušnej časti potom dáva jednoznačnú odpoveď na otázku akého skutku sa obžalovaný dopustil a ako tento skutok súd právne kvalifikoval.

V ďalšej časti svojho odvolania obhajca obžalovaného rozvádza úvahy o výške trestu, ktorý považuje pre obžalovaného za správny a zákonný. K týmto úvahám odvolací súd uvádza, že podľa jeho názoru trest uložený obžalovanému bol uložený na základe tých zásad, na ktoré poukazuje odvolateľ, teda zásady individualizácie trestu, ako i zásady zákonnosti trestu.

Pri odôvodnení výroku o treste pre obžalovaného, prvostupňový súd poukázal najmä na to, že tento bol od roku 1995 doposiaľ 6-krát súdne trestaný, pričom prvé štyri odsúdenia sú zahladené. Posledné dve odsúdenia z roku 2010 a 2011 za marenie výkonu úradného rozhodnutia, kde mu v prvom prípade bol uložený podmienený trest, ktorého výkon mu bol nariadený a v druhom prípade nepodmienečný trest odňatia slobody. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany, sp. zn. OT/12/2011 zo dňa 05.05.2011, právoplatným dňa 19.10.2011, kedy mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. U obžalovaného M. U. prvostupňový súd zohľadnil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona, že bol nápomocný pri objasňovaní trestnej činnosti v inej trestnej veci a žiadnu priťažujúcu okolnosť. Podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia (prečiny marenia výkonu úradného rozhodnutia) na túto okolnosť ako priťažujúcu súd neprihliadol. Pri použití ustanovenia § 38 ods. 3 Trestného zákona, uložil mu trest odňatia slobody na hornej hranici trestnej sadzby, ktorá bola v tomto prípade po prihliadnutí na prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností od 3 rokov po 7 rokov a 8 mesiacov, a to v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov. Pri výmere trestu súd prihliadol najmä na skutočnosť, že obžalovaný mal v jeho dome kompletne materialno technické vybavenie na výrobu metamfetamínu, prihliadol aj na zaistené množstvo prekurzora, ako aj okolnosti, že sa u neho v dome nachádzali látky v rôznom štádiu extrakcie pseudoefedrínu, či metamfetamínu. Vzhľadom k tomu, že na výrobe psychotropných látok sa obžalovaný podieľal spolu s ďalšími dvomi obžalovanými, u M. U. prihliadol i na to, že práve obžalovaný mal v dome vybavené kompletne drogové laboratórium, a to nie len vo forme technického vybavenia, ale aj látok na výrobu drog.

Uvedené zhodnotenie z vykonaného dokazovania a zistených skutočností, považuje odvolací súd za komplexné a právne relevantné. Potreba uloženia trestu pri hornej hranici trestnej sadzby je podmienená najmä vysokou nebezpečnosťou popísaného konanie obžalovaného, ktorá vyplýva zo systematického spôsobu páchania drogovej trestnej činnosti a jeho rozsahu. z vyššie uvedenou argumentáciou prvostupňového súdu, sa preto odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva to, že by pri ukladaní trestu vychádzal prvostupňový súd z predpokladu, že obžalovaný sa dopustil spáchania dvoch zločinov. Poukazovať na predchádzajúci, zrušený rozsudok prvostupňového súdu, nie je na tomto mieste relevantné, keďže pri vydávaní aktuálne preskúmaného rozsudku, prvostupňový súd vychádzal z iných skutkových a právnych zistení ako pri predchádzajúcom rozhodnutí.

Ďalšie úvahy obhajoby o tom, čo by mohlo prichádzať do úvahy v prípade, že by sa obžalovaný priznal k spáchaniu trestného činu, respektíve kedy žiadal o uzavretie dohody o vine a treste, rovnako nie sú v súčasnosti významné, pretože k takémuto postupu zo strany obžalovaného v skutočnosti nedošlo. V rámci odvolacieho prieskumu teda krajský súd vychádza nie z predpokladaných, ale zo skutočných vyjadrení obžalovaného.

Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke obžalovaného, ktorá sa týka konanie obžalovaného, ktorým si zadovážil efedrín alebo pseudoefedrín ako prekurzor a to prostredníctvom chemickej úpravy tabletiiek zn. Cirrus, odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd podrobným spôsobom na strane 18 napadnutého rozsudku predložil úvahy, na základe ktorých vyhodnotil zaistené tabletky ako prekurzor. Stručne možno zopakovať, že právna kvalifikácia tohto konania obžalovaného vyplýva nielen z toho, že mu boli nájdené

uvedené tabletky, ktoré inak môžu slúžiť ako humánny liek, ale, že tieto tabletky boli nájdené spoločne s inými chemickými látkami a technickým zariadením, ktoré slúžia na prípravu psychotropnej látky. V práve súvislosť nájdených predmetov a zariadení, ktoré slúžia na nedovolenú výrobu omamných a psychotropných látok, dávajú jednoznačný záver o tom, že predmetné tabletky slúžili obžalovanému ako prekurzor.

Pri riešení otázky konfliktu záujmov pri obhajobe obžalovaného Y. T. a M. U., vychádzal odvolací súd z logického predpokladu, že obhajca obžalovaného M. U., JUDr. Juraj Gavalec, mal dostatok vedomostí a odborných schopností, aby bol schopný posúdiť, či záujmy oboch obžalovaných sú vo vzájomnom rozpore a teda či môže na hlavnom pojednávaní prevziať substitučné zastúpenie obhajcu JUDr. Tibora Timára. Pokiaľ by aj platil predpoklad uvádzaný obžalovaným v jeho odvolaní, takéto pochybenie by nemalo vplyv na zákonnosť súdneho konania ako celku a nespôsobovalo by porušenie práva obžalovaného na spravodlivý súdny proces. Spravodlivosť súdneho konania je potrebné posudzovať v celku, teda či v rámci celého súdneho konania bola obžalovanému daná reálna možnosť vykonávať jeho právo na obhajobu. Podľa názoru odvolacieho súdu konanie pred prvostupňovým súdom spĺňa všetky atribúty spravodlivého súdneho konania.

Odvolací súd sa nemôže stotožniť ani s ďalšou námietkou obžalovaného, ktorá je založená na názore, že prvostupňový súd, pred vydaním napadnutého rozsudku, mal počkať na ukončenie konania vedeného na Okresnom súde Piešťany pod spisovou značkou 1Nt/13/2015, v ktorom sa obžalovaný domáha zahľadania predchádzajúceho odsúdenia. Postup navrhovaný obžalovaným by bol v rozpore s povinnosťou súdu postupovať v konaní o väzobnej veci obžalovaných prednostne a urýchlene, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 6 Trestného poriadku. Takýto, obžalovaným navrhovaný postup, nemá oporu v žiadnom ustanovení Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutých výrokov, odvolací súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mali za následok nezákonnosť dôkazov, z ktorých vychádzal prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní. Prvostupňový súd v plnej miere rešpektoval predchádzajúce uznesenie tunajšieho súdu zo dňa 30. 7. 2015, číslo konania 5To/19/2015 - 1450, ktorým tunajší súd zrušil v poradí prvý rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 16. 3. 2015. Prvostupňový súd sa riadil názormi a závermi odvolacieho súdu vyslovenými v tomto uznesení a dokazovanie doplnil v rozsahu potrebnom na spravodlivé rozhodnutie. S poukazom na uvedené zistenia a závery dospel odvolací súd k záveru, že dokazovanie bolo na súde prvého stupňa vykonané v dostatočnom rozsahu, jeho zistenia sú skutkovo a právne správne a konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku bolo vykonané v súlade so zákonom.

Preto súd zhodnotil odvolania obžalovaných a prokurátora ako nedôvodné a zamietol ich podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.